

er omtalt, og Lovforslaget gaar derefter ud paa at aabne alle Udgangen dertil, men gjør det paa den anden Side ikke til Forpligtelse for noget bestaaende Brænderi at forlade den hidtidige Bestaatning (§ 5). Ved Overgangen til noget ganske Nytt og Uforsøgt synes det nemlig at maatte foretrækkes, at overlade det til Bedkommendes frie Valg, at anvende den Fremgangsmaade, som han finder mest forenelig med sit Læve. Kun dergjennem vil der formentlig oppaaas en Egelighed i Forholdet, medens en Tvang, der da nærmest skulde hvile paa de store Brænderier og særlig Dampbrænderierne, foruden maasse at vække en Uvillie mod Bestaatningen, trods dens Fortrin, og hvorved disse til Staaelse for Udviklingen misfandtes, vilde kunne føre til, at man fjernede sig fra det Nærfærdighedsprincip, som Forandringen blandt Andet tilstræber. Denne Fremgangsmaade medfører imidlertid paa den anden Side, at man ved Fastsaetelsen af Karrumsafgiften maa gaa ud fra det Udbytte, som de store og bedst drevne Brænderier give, da Statskassen i modsat Fald kun vil kunne vente Tab af den hele Forandring, og der for hine Brænderier vilde blive sat en Præmie, for at bibeholde den nuværende Bestaatning. For ny anlagte Brænderiers Bedkommende saavel som for saadanne Brænderier, der forandres til Dampbrænderier, tale hine Grunde ikke for at overlade Bestaatningsmaaden til Brændevinsbrænderens frie Valg, og Lovforslaget (§ 5, a og b) gaar derfor ud paa at paabyde Bestaatning efter Udbytte for saadanne Brænderier, ligesom ogsaa, hvad der allerede turde have fundet Begrundelse i det Foranstaaende, for alle de Brænderier, i hvilke der tilvirkes Spiritus paa anden Maade end ved Omdannelse af Mellesof til Suffer (§ 5, c.)

I Almindelighed og i alle de væsentligste Punkter ville Bestemmelserne i de enkelte Paragraffer i Lovforslaget findes begrundede i det Foranstaaende. Der skal derfor i det Efterfølgende kun omtales saadanne enkelte Bestemmelser, som formentlig at give Anledning til særlige Bemærkninger.

Til § 6.

Som ovenfor anført blev Afgiften af Brændevinstilvirkingen ved Lovene af 7de Februar 1851 og 28de Mai 1853 sat til 64 β . pr. Ed . af det benyttede Gjæringskars Rumindhold, hvorved der beregnedes en Afgift af 4 β . for hver Pot Brændevin af 8 Graders Styrke efter Spendrups Alkoholometer, idet Gjennemsnitsudbyttet efter Brænderidriftens Standpunkt dengang ansloges at være 16 Potter af det nævnte Brændevin for hver Tonde Karrum. Denne Afgift blev ved Krigsstatloven af 5te August 1864 forhøjet med 50 pCt. eller til 1 Rd . pr. Ed . Karrum, hvorved der altsaa efter den foranstaaende Beregning skulde ske en Forhøielse fra 4 β . til 6 β . pr. Pot Brændevin af 8 $^{\circ}$ Styrke.

Paa Grund af den efterhaanden foregaaende Udvikling af Brændevinstilvirkingen ved en bedre Drift og bedre Redskaber saavel til Mællens Bearbejdelse som til dens Afbrænding har den fastsatte Afgift af 6 β . pr. Pot Brændevin af 8 $^{\circ}$ Styrke imidlertid alt længe i Virkeligheden ifkun været nominal, idet Gjennemsnitsudbyttet pr. Ed . Karrum jævnt er steget. Ved Lov af 24de Februar 1865 blev derfor ogsaa til Sikkerhed for Statskassen Afgiftsgodtgjørelsen ved Udsørel af Brændevin nedsat til et Beløb, som forudsatte et Gjennemsnitsudbytte af 20 Potter pr. Ed . Karrum. Men ogsaa dette Gjennemsnitsudbytte maa anses for at være for lavt ansat, idetmindste for vel drevne Brænderiers Bedkommende, og navnlig maa Dampbrænderiernes Udbytte efter de forskellige Forbedringer i Driften, der ere foretagne, sættes ikke lidet høiere; 24 Potter af 8 $^{\circ}$ Styrke efter Spendrups Alkoholometer for hver Ed . indmættet Karrum turde formentlig træffe det virkelige Gjennemsnitsudbytte for disse Brænderiers Bedkommende. Idet Lovforslaget ansætter Afgiften til 6 β . pr. Pot Brændevin, søger det saaledes kun at stille Afgiften som den tidligere har været forudsat at skulle ramme Brænderidriften. Da denne Afgift imidlertid fastsættes for Brændevin af 50 Procent Styrke efter Tralles Alkoholometer, medens Afgiften tidligere har hvilet paa Brændevin af 8 $^{\circ}$ efter Spendrups Alko-